

Roman Horňák

ŽABA

ŽABA
ROMAN HORŇÁK
2015

POĎAKOVANIE

Ďakujem všetkým, ktorí so mnou spolupracovali a
stáli pri mne, keď vznikala táto kniha.

Blízkym ďakujem za ich spolupatričnosť a
pochopenie.

Za pomoc ďakujem môjmu priateľovi Petrovi
Druskovi.

Ďakujem vám, mojim čitateľom. Ste mi oporou...

VENUJEM
Vierke – mojej spriaznenej duši.

Najväčším preklatím ľudstva sú peniaze.
SOKRATES

PROLÓG

Do okamihu, než mi otáželi viečka, som ešte chvíľu pozoroval krajinu. Všetko vôkol mňa sa mihotalo akoby na filmovom plátne. Stromy, rieky, priecestia, domy, kovové zábradlia, či konštrukcie mostov.

O čokoľvek som oprel zrak, ma onedlho minulo.

Akoby Boh vdýchol veciam dušu a tie zrazu ožili.

Bežali, hnali sa neuveriteľnou rýchlosťou.

Aspoň takto to vyzeralo na prvý pohľad...

V skutočnosti sa však nič z toho ani len nepohlo. Teda, okrem korún drevín, s ktorými sa pohrával vietor.

Sedel som v kupé jedného z vagónov prvej triedy.

Čalúnenie sedačky bolo príjemne mäkké už iba na dotyk. Hlava mi padala čoraz viac. Ten monotónny zvuk, ktorý sa ozýval spod kolies vlakovej súpravy, pôsobil na mňa oveľa intenzívnejšie než akákoľvek detská uspávanka. Vôbec netuším, kedy som stratil pojem o čase a ocitol sa v dimenzii zvanej – hlboký spánok.

1.

Kdesi v diaľke som začul zvonenie. Spočiatku znelo tlmene, no každým ďalším zazvonením bolo čoraz viac výrazné. Strhol som sa. Otvoril som oči.

Zvonenie mobilného telefónu sa ozvalo opäť. A znova.

Ach, iste... pomyslel som si.

Siahol som do vrecka a hodil pohľad na displej.

Volá Ľubka...

„Ahoj, miláčik, o chvíľu som doma. Deje sa niečo...“

„Zastav vlak!“ nenechala ma manželka dohovoriť.

„Čo vravíš?“

„Zastav vlak! Hneď!“ ozvalo sa opäť z reproduktora mobilného telefónu.

Mierne som zdvihol hlavu a zazrel na ručnú brzdu.

„Ľubka, to predsa, hm...“ odvetil som, „neblázni...“

„... musíš ho zastaviť, inak všetci zomriete!“ riekla znova.

Smrtka ma udrela po chrbte, stárpla mi hlava.

„Ty, ty... ža... žartuješ, však?“ koktal som.

„Tvojou vinou všetci zomriete...“ zopakovala.

„Prestaň s tým, pre boha živého! Desíš ma,“ bol som v rozpakoch.

„Tvoje ruky...“

„Čo mám s rukami?“ spýtal som sa.

„Tvoje ruky!“ riekla opäť.

„Ľubka, neviem, akú hru to hráš, ale...“

Sklonil som hlavu a pozrel si na dľaň, ktorú som mal opretú o stehno. Bola celá od krvi. Zl'akol som sa. Telefón mi vypadol z ruky a spadol na vedľajšiu sedačku.

Tiež bol celý od krvi, taktiež ruka, v ktorej som ho držal pri uchu.

„Kriste na nebi,“ skríkol som, „čo sa to?“ Celý som sa roztriasol. Doľahla na mňa neskutočná zima. Každým d'alším výdychom sa mi vydral z úst viditeľný obláčik pary. Zrazu som nadobudol pocit, že som uväznený v mrazničke. Vyskočil som a snažil sa odsunúť dvere. Ani sa nepohli. Vtom sa spopod nich valil do kupé hustý štipl'avý dym.

Cúvol som krok dozadu, než sa mi podrážky prilepili k podlahe. Nie, nebolo to mrazom. Ten, akoby lúsknutím prstov, pominul a vystriedala ho horúčava ako v pekle. Zrazu sa mi povrch pod nohami roztápal a ja som sa nedokázal pohnúť z miesta. Prepadal som sa do podlahy ako do horúcej smoly. Čím viac som sebou mykal, tým hlbšie som sa zabáral. Akoby do bažiny, ktorá vás v'ahuje ku dnu. Kričal som. Doslova som reval ako zmyslov zbavený. Dusil som sa. Pre dym som takmer nič nevidel. Z očí sa mi drali slzy. Z úst hlieny so slinami. Vtom sa ozvala veľká rana. Doslova ako z dela. Batožina mi spadla priamo na hlavu. Okraj kufra mi preťal hlavu. Zaliala ma krv. Spoza dverí som začul hrozný rev. Ľudia jačali, akoby ich rezali zaživa.

Od strachu som zošedivel, pokožka mojich rúk patrila deväťdesiatročnému starcovi.

Zrazu sa celý priestor začal krčiť, akoby bol z kartónu a nie z drevovláknitých dosiek, na ktorých bol nalepený umakart.

Bol som uväznený. Nemohol som dýchať. Nebol som schopný pohybu. Drvilo ma zo všetkých strán. Lámalo mi končatiny. Praskala mi koža, pukali kosti. Lisovalo ma to zaživa. Z úst mi vyšplechla krv.

„Božeee,“ vybublalo mi z úst.

Vypl'ul som tmavobordovú penu.

Z očí mi vytekli pramienky krvi.

Zlomila sa mi čeľusť...

2.

Zrazu som sa strhol, sediac na betóne vedľa drevenej lavičky. Okoloidúci iba pohoršene krútili hlavami a premeriavali si ma od hlavy až po päty.

„Ožran jeden. Hanba ti,“ nedala sa prepočítať poznámka jednej zo žien. Dokonca si aj odpľula smerom ku mne.

Verte mi! Nebol som opitý, len ma na chvíľu premohol spánok.

Panebože, vzdychol som si, aký debilný sen... Nič nedávalo zmysel. Žiadna z vecí spolu nesúviseli. Nemali hlavu, ani pätu.

Na druhej strane, sen to bol až priveľmi živý. Pripadal mi ako jeden zo série amerického kultového hororu: Nočná mora z Elm Street s Freddym Kruegerom v hlavnej úlohe, ktorého stvárnil geniálny Robert Englund.

Vstal som zo zeme a vyteperil sa späť na lavičku. Rozhliadal som sa do strán.

Život kráčal svojím tempom. Ľudia, pohlúpení do vlastných myšlienok, sa prechádzali nástupišťom hore- dolu, bez záujmu jeden o druhého.

Zazvonil mi mobil...

Siahol som do vrecka a priložil si ho k uchu. Upriamim som pohľad pred seba. Na ďalšom nástupišti, oproti som zbadal ženu s mobilom, rovnako pri uchu.

Zamávala mi. Až príliš sa podobala na moju manželku.
Na Ľubku.

„Zastav vlak!“ povedala stroho.

„Si to ty, miláčik? Čo tu robíš?“

„Zastav ten vlak! Inak všetci zomriete,“ nenechala ma dohovoriť.

Stanicu zrazu zalial studený opar, ako keď otvoria obrovský mraziarenský box.

„Čo vra..?“

„Zastav vlak! Ihneď!“ skričala do telefónu.

Obzrel som sa a zbadal vlakovú súpravu letiacu do stanice. Zrazu som stál na nástupišti celkom sám. Upriamil som pohľad na koľajisko a všimol si všetkých tých ľudí, ktorí sa ešte pred chvíľou prechádzali popri mne. Stáli priamo v dráhe blížiacemu sa vlaku.

Než som stihol čokoľvek povedať, rýchlik vletel priamo do davu.

Drvil ich a trhal na malé kúsky. Odtáť končatiny, ruky, nohy, hlavy aj torzá tiel lietali vzduchom ako handry rozfúkané silným vetrom.

To všetko za hlučného škripotu brzd. V jednom z kupé som zbadal samého seba. Vagón sa krčil ako papier. Vozne zachvátil hustý dym.

Vlak napokon zastavil.

Nastalo hrobové ticho...

Rozpršalo sa.

Prší, prší, len sa leje, nezatváraj, milá, dvere... nôtil jemný dievčenský hlások, kdesi za mojím chrbtom.

Otočil som sa a zbadal dcéru Julku. Bola oblečená v čiernej čipkovanej blúzke a krátkej sukničke rovnakej farby. Skákala cez švihadlo a spievala.

Znova som sa otočil.

Vagóny boli ostriekané krvou a obhádzané kúskami ľudského mäsa.

Vbehol som do jedného z nich a prebehol ním na opačnú stranu. Zoskočil som do koľajiska.

Pod nápravami vagónov ležali rozmetané kusy tiel. S hrôzou som sa zadíval na jednu z odťatých hláv. Bola moja.

„Je to tvoja vina!“ ozval sa ženský hlas.

Dívajúc sa na tú hrôzu, takmer som zošalel.

„Je to tvoja vina!“ zopakovala. „Zaváhal si! A pozri, čo si spôsobil...“

Koľajnice sa v tom okamihu zmenili na koryto, ktorým pretekala rieka krvi. Silným prúdom odplavovala rozsekané telá. Krv sa preliala z koľajiska. Zrazu som v nej stál po členky.

„Je to tvoja vina!“ ukázala na mňa manželka. „Tvoje ruky!“

Obzrel som si ruky. Boli od krvi.

„Krv nevinných! Máš ju na nich...“ povedala.

„Ľubka? Ľubka, si to ty?“

Žena neodpovedala. Tvár mala zakrytú čiernym závojom.

To predsa nie je možné, preblesklo mi hlavou.
„Ty si zomrela. Zomrela si pred vyše piatimi rokmi pri autonehode. Si mŕtva! Ľubka, ty nežiješ! Už nežiješ...“
Bolo mi strašná zima, myslel som, že mi odmrznú prsty na nohách. Sklonil som hlavu a zistil, že stojím v zamrznutej krvi.
Vtom sa ozvalo zapískanie prichádzajúceho vlaku. Rútil sa priamo na mňa.
Nevládal som sa ani pohnúť. Nedokázal som vytiahnuť nohy z červeného ľadu.
Zdvihol som hlavu a zadíval sa smrti do očí...
„Roman! Roman! Drahý...“
Otočil som hlavu do boku.
„Prebud' sa... otvor oči! No tak, vstaň!“ povedala žena, ktorej tvár bola stále zahalená závojom.
Rušeň zreval naposledy tak hlasno, až mi zaľahlo v ušiach.
Skrčil som sa. „Ľubka... Ježiši, ježišikriste...“

3.

„Ježiši!“ zvolal som a posadil sa na posteľ. V prvej chvíli som ani nevedel, kde som.

V izbe sa otvorili dvere. Niečia ruka siahla po vypínači a v miestnosti sa rozsvietilo.

Inštinktívne som stiahol pred svetlom oči.

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa Gitka trochu vystrašene.

Gitka, chvalabohu, pomyslel som si vo chvíli, iba čo som začul jej hlas. Znel až anjelsky krásne.

„Čo... čo, čože?“ reagoval som zmätene. S pokrčeným čelom som pomaly otváral viečka. „Á... áno, myslím, že áno, jasné,“ zdvihol som pravačku a zhlboka si vydýchol.

„Bol to iba zlý sen. Len zlý sen...“ odvetila a opäť zhasla.

„Nie! Nechajte... nechajte svietiť, prosím,“ žobronil som.

„Iste,“ povedala a rozsvietila.

„Ďakujem.“

Gitka, opatrovatel'ka mojej dcéry a najmilšia dôchodkyňa na svete, sa vrátila späť do svojej izby. Kvôli Julke z času na čas u nás prespávala. Zvlášť, keď som sa vracal domov neskoro, či nebodaj až nadránom.

Mal som sto chutí poprosiť ju, aby neodchádzala. Stačilo by, keby si iba sadla vedľa do kresla. Nuž, ale som policajt a dospelý chlap. Priznám sa, hanbil som sa ju o čosi také žiadať.

Dokelu...

Už dávno som sa takto necítil. Ešte aj teraz som sa klepal ako vibrátor. Ruky sa mi triasli, bolo to vidieť, aj keď boli schované pod paplónom. Ešteže si to Gitka nevšimla. Bohvie, čo by si o mne pomyslela, že robím... Cítil som sa prázdny a bolo mi chladno. Srdce mi bilo, akoby som dobehol odniekiaľ z tmavej hory.

Prosto, strašný pocit...

Už ste to niekedy zažili?

Zažili ste, že sa vám snívalo, že snívate?

V okamihu, keď som dúfal, že sa celá tá hrôza skončila, všetko sa začalo odznova. Dôvod bol vskutku prostý...

Ešte vždy som spal.

Pre istotu som sa štípol do zápästia.

Fajn.

Som hore.

Aj Gitka bola skutočná.

Neviem... možno ste sa niekedy cítili podobne.

Človeka až desí, keď si spomenie na komunikáciu s mŕtvymi. Manželka Ľubka zomrela pred rokmi, no pred chvíľou bola na dosah ruky. To je varovanie... prečo? Pred kým? Kvôli komu?

Hm... Veríte na sny? Na osud? Veríte, že niekto dokáže usmerniť vaše kroky a počiny?

Zhlboka som si vydýchol a utrel si mokré čelo. Vlastne som bol prepotený kompletne celý. Na pyžame som nemal suchej nitky a do rána som už nezažmúril oko.

Nevedel som...

... nemohol som.

Ten sen. Bože, bol až priveľmi živý...

Opäť som si hlboko vzdychol.

4.

„Teta,“ prihovorila sa Julka Gitke.

„Áno, počúvam ťa, moja...“ akurát dočistila sporák. Kuchyňa rozvoniavala tak, že nám to závideli všetci susedia naokolo.

Mám na mysli tých, ktorých ešte netrápila chrípka, akútna bronchitída, či niečo podobné. Totižto, nejaký vírus sa točil v povetrí ako tornádo nad Oklahomou. Čo už. Bola zima. A že to s nami myslí vážne, dalo sa vyčítať z nedokrvených tváří obyvateľov mesta, z ich odmrznutých nosov, či návalov kýchania.

Vráťme sa však späť do našej kuchyne...

Sedel som za stolom a pochutnával si na buchtách, posypaných práškovým cukrom. Pravdupovediac, vyzeral som, akoby som rýpal nosom v heroíne.

Julke som bol na smiech, ale boli sme šťastní. Sedela oproti mne a hompálala nohami pod stoličkou.

„No čo máš na srdci, moja?“ znova sa opýtala Julky.

„Prečo si nenamal'uješ na chrbát nejaký nápis? Chápeš... všetko sa nejak volá,“ prekrútila očami a zachichotala sa.

„Čo to? Aký nápis máš na mysli?“ nerozumela Gitka a naďalej sa venovala práci.

Ja som to však pochopil až priveľmi dobre. Položil som buchtu na tanier, vstal som a pokýval prstom, aby ma láskavo nasledovala.

Julka sa zhlboka nadýchla a po druhý raz pretočila očami. Tentokrát s ironickým výrazom v tvári.

„Nechutia vám?“ spýtala sa Gitka.

„Sú famózne, iba si tu so slečnou potrebujem niečo vyjasniť...“

Gitka mykla ramenami a pokračovala v práci.

„To malo čo znamenať?“ pokarhal som Julku v okamihu, ako som v detskej izbe zatvoril dvere.

„Čo?“ odvrkla.

„Ty dobre vieš čo...“ prísne som stiahol oči.

Pozrela do stropu.

Mal som pocit, že ju zdržiavam. Princeznú.

„Tak, vysvetlíš mi to?“

„Čo?“ položila, po druhý raz, tú najstupídnejšiu otázku.

„To s tým nápisom,“ povedal som.

Uhýbala pohľadom. „A čo?“

„Máš pocit, že by sme to bez Gitky zvládli lepšie? Sami dvaja?“

Mlčala. Potiahla huncútsky nosom.

„Značka spotrebiča? To si myslela tým nápisom, pravda? To za to, že nám pomáha? Že je ti ako babka?“

Zaškerila sa.

„Je ti to na smiech?“

„Ale, ved'...“ snažila sa niečo povedať.

„... tu a teraz mi sľúbiš, že sa to už nikdy nezopakuje!“ skočil som jej do reči.

„Hm,“ kývla hlavou ledabolo. Snažila sa ma obísť.

Chytil som ju za rameno.

„Počkať! Na niečo si zabudla!“ napomenul som ju znova. Čupol som si a zahl'adel sa do jej krásnych zelených očí. Prstom som jej odhrnul kúdel' vlásokov, padajúcich jej do tváre.

„Sľubujem!“ riekla pološepotom.

„Nič som nepočul,“ dlaň som si priložil k uchu.

Zhlboka sa nadýchla. „Sľubujem!“ trochu viac zatlačila na hlasivky.

„V poriadku,“ povedal som, aj keď som jej príliš neveril. Šibalstvo jej z očí priam vyžarovalo.

Hoci, na druhej strane...

A v jej veku... tiež som predsa nepadol na hlavu.

Čo si budeme nahovárať? Tiež sme iní neboli. Avšak, napomenutia formujú charakter. Na to netreba zabúdať. V opačnom prípade by deti nadobudli dojem, že si môžu dovoliť všetko. A ani sa nenazdáte, začnú vám skákať po hlave.

„Tak teda fajn,“ pochválil som ju znova, „ideme dojesť tie buchty?“

Usmiala sa a prikývla.

Pohladil som ju po hlavičke a otvoril dvere.

V kuchyni pribehla ku Gitke a znenazdajky ju pobožkala na líce.

„Jaj, ty moje kačiatko,“ poznamenala natešene Gitka.

Akiste ju to dojalo.

Julka sa usmiala od ucha k uchu.

A ten jej pohľad... tak ten som poznal až priveľmi dobre.

Akiste už v myslí kula ďalší plán, kde-čo vyviest'.

Moja malá šibalka...

Dnes mám voľno. Slúbil som jej návštevu Cinemaxu. Skrátka, zmyslela si návštevu kina. Na druhej strane, prečo nie? V kine som nebol, ani sa nepamätám. A že to bude animované... to ma trápilo najmenej.

Aspoň si zdriemnem.

Premietanie sa začína o šesťnásť tridsať. Mimochodom, viete, čo najnovšie neodmysliteľne patrí k rozprávke? Pukance! Veľa pukancov a nápoj so slamkou.

Dcéra ma už stihla poučiť!